

Регістраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Українські депутати в ПАРЄ виступили на захист християн в Європі

Постійна делегація від України в Парламентській Асамблеї Ради Європи рішуче виступила на захист християнських цінностей в Європі та християнських меншин на окупованих територіях України.

Дискусія з цього приводу відбулася 1 червня 2015 року в Парижі на засіданні Комітету рівності та недискримінації ПАРЄ, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Як повідомив член української делегації Павло Унгурян, на засіданні також відбулась не менш важлива дискусія стосовно нав'язування східноєвропейським країнам політики на підтримку світогляду ЛГБТ, який суперечить християнському погляду на сім'ю.

Він повідомив, що за підсумками обговорення Президент ПАРЄ Анн Брассер пообіцяла взяти ці питання під особистий контроль.

«Ми переконуємо західноєвропейських колег не змушувати Україну, Грузію та інші країни, в яких панують християнські цінності, впроваджувати в наше законо-

давство суперечливе для християнських принципів явище ЛГБТ. Президент ПАРЄ і в цьому питанні нас підтримує, хоча є країни, які виступають проти. Боротьба лише починається, і нам потрібно просити сили та мудрості в Господа Бога, щоб відстояти християнські традиції нашої держави», — підкреслив депутат Павло Унгурян.

Як повідомляв ІРС, коаліція правозахисних організацій підготувала Доповідь з фактами і свідченнями потерпілих, які підтверджують наявність цілеспрямованих переслідувань християнських меншин на територіях Донбасу на Сході України, окупованих проросійськими бойовиками.

Святий і Справедливий Суддя

«Свят, свят, свят Господь, Бог Вседержитель» (Об. 4:8).

Бог всемогутній і може робити все, що захоче. Ніхто Його не контролює, ніхто не може Його в чомусь обмежити. Однак Він у Своїх діях завжди святий. Він ніколи не зробить нічого несправедливого, ніколи не діє несправедливо чи нечесно. Він ні перед ким не звітується, тому що нема нікого вищого за Нього. Він абсолютно святий.

Але Бог не просто святий Сам по Собі. Він також наглядає за дотриманням святості і справедливості у всесвіті. Тому Бог в Біблії часто називається Суддею справедливим. «Бог Суддя справедливий, і щоденно на злого Бог гнівається...» (Пс. 7:12).

Його правосуддя не уникне ніхто. «Бо Бог приведе кожну справу на суд і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:14).

Тому всі люди після завершення свого життя стануть на суд Божий. І, на превеликий жаль, абсолютно всі гідні осудження. «... Став увесь світ винний Богові... бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:19, 23).

Жодна людина своїми ділами не заслужила виправдання, якою би доброю вона не була. Тому що ніхто не прожив без гріха. Усі приречені на осуд у пеклі, і «вони кару приймуть — вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його» (2 Сол. 1:9).

Але написано також, що «Бог є любов!» (1 Ів. 4:8). Бог любить людину і хоче для неї тільки добра. Якою б не була людина, Бог її любить. Чому? За

що? Просто така Божа природа. Бог є любов.

Однак тоді виникає запитання: як Бог може бути святим Суддею, засуджуючи людей на смерть в пеклі, і водночас любити їх, бажаючи їм тільки добра?

Якщо Бог любить людей, то Він повинен простити їм і не осуджувати. Але якщо Він просто простить їм, то Він перестане бути справедливим Суддею. Тому що справедливість вимагає покарати гріх.

Що робити? Як вирішити це протиріччя?

Розповідають історію про те, що в одному місті жив суддя, якого всі поважали за неупередженість і справедливість. І ось одного разу до нього на суд привели його власного сина. Той вчинив якийсь злочин, і закон вимагав покарання у вигляді позбавлення волі терміном на один рік або сплати величезної суми штрафу.

Усі з нетерпінням чекали на вирок судді, перед яким постав нелегкий вибір між любов'ю і справедливістю. І ось настала мить винесення вироку. У залі панувала тиша. Після деякої паузи суддя рівним голосом промовив: «Засуджується на позбавлення волі терміном на один рік або сплати штрафу в такому-то розмірі».

Усі знали, що в сина таких грошей нема, тому йому загрожувала тюрма. Але після того, як суддя зачитав вирок, він встав, зняв з себе суддівську мантию і підійшов до місця, де стояв осуджений. Потім дістав свій гаманець і виписав чек на суму, що покривала штраф. Таким чином, він взяв на себе осуд, який виніс синам. Як суддя, він

залишився неупередженим, як батько, він залишився люблячим і милосердним. Однак це коштувало йому дуже великої жертви.

Бог, осудивши людей на смерть, Сам прийняв це покарання замість нас, щоб ми могли бути виправдані. В Особі Сина Божого, Ісуса Христа Він взяв наші гріхи на Себе. Він був розп'ятий на хресті, щоб таким чином спокутувати нашу вину, щоб ми могли одержати прощення і спаситися від осудження.

«А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпрошились кожен на власну дорогу, — і на Нього Господь поклав гріх усіх нас! Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав» (Іс. 53:5-7).

«Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведности жили; Його «ранами ми оздоровилися» (1 Петр. 2:24).

Бог абсолютно святий, і Він безмежно любить нас. Як святий Суддя, Він осудив всіх людей на вічну смерть, тому що ми всі грішні. Але як люблячий Отець Небесний, Він взяв на Себе наше осудження. І тепер кожен, хто вірить у Голгофську жертву Сина Божого і приймає її, вільний від вічного осуду. А той, хто залишається байдужим до цього, сам понесе свою кару.

«Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Соціальний центр безплатної допомоги малозабезпеченим літнім людям та сім'ям з дітьми працював у Києві

На масиві **Голосієво** поряд із **домом молитви церкви «Філадельфія»** виросла нова **чотириповерхова споруда**. У ній розмістився **християнський соціальний центр, відкриття якого церква громада святкувала 7 червня 2015 року.**

За словами пастора церкви, старшого пресвітера об'єднання церков ХВЄ м. Києва **Анатолія Козачка**, допомога у центрі, в першу чергу, надаватиметься найбільш вразливим верствам населення — людям старшого віку і дітям та молоді, переважно з інвалідністю.

«Ми будемо розвивати декілька напрямків, але головних буде три. По-перше, це робота з дітьми та молоддю з інвалідністю. Головна мета — їх адаптація в суспільстві, розвиток творчих і інтелектуальних здібностей, участь у різноманітних культурних інтегрованих заходах разом з іншими дітьми та молоддю. До речі, в цьому напрямку робота ведеться вже не перший рік, — розповідає **Анатолій Козачок**. — По-друге,

це робота з людьми старшого віку: ми співпрацюємо з благодійною християнською клінікою, спеціалісти якої (лікарі-реабілітологи, психологи) будуть безкоштовно консультувати пацієнтів у центрі. Зокрема, малозабезпечені літні люди зможуть проходити безкоштовне обстеження на якісному обладнанні. Третій напрямок — навчальна робота з дітьми усіх категорій незалежно від їхнього фізичного стану. Поглиблене вивчення іноземних мов, підготовка малюків до школи тощо».

За словами **Анатолія Миколайовича**, велика увага співробітників центру приділятиметься і батькам дітей з особливими потребами: «У нас працюватимуть школа для батьків, клуб взаємодопомоги і спілкування, де вони зможуть разом проводити час, обмінюватися досвідом, морально підтримувати одне одного. Адже батьки дітей-інвалідів часто-густо так само закомплексовані, як і їхні діти, і потребують психологічної допомоги».

Сьогодні в приміщенні центру живуть переселенці зі Сходу. Тут розташовано офіс організації з допомоги біженцям «Спасемо Україну». Будуть проводитись

заняття Міжнародного біблійного коледжу для пасторів. У планах — оснастити зал фізичної реабілітації.

У день відкриття соціального центру на ранковому богослужінні члени церкви звершили молитву за своє починання, а також висловили подяку людям, які працювали на будівництві закладу. Розрізати червону стрічку на

вході до нового приміщення разом із **Анатолієм Козачком** запросили гостю з **Норвегії Лайлу Норман**, яка разом зі своїм чоловіком **Віллі Норманом** та друзями **Рут і Руар Хейбергами** приїхала до Києва на відкриття центру. Усі вони є членами комітету церкви з м. Шієн, який вже багато років співпрацює із церквою «Філадельфія». Спочатку надавали допомогу дітям, потерпілим внаслідок аварії на **Чорнобильській АЕС**, потім почали підтримувати служіння дітям вулиці, інвалідам, літнім та нужденним людям.

Відкриття соціального центру відбулося у рамках Всеукраїнського проєкту «День служіння», який стартував у Києві на початку літа.

chve.org.ua.

Рада Церков пропонує розширити в Конституції цінності сім'ї та права на життя

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій долучилася до процесу конституційної реформи та сформулювала свої пропозиції до Основного Закону України.

Релігійні діячі пропонують закріпити в Конституції, що цінність життя людини та її право на життя визнаються державою «від зачаття й до природної смерті». При цьому шлюб визначається як «сімейний союз між чоловіком і жінкою».

У статті Конституції про право на приватність закріплюється гарантія таємниці сповіді, щодо якої не може бути жодних винятків і підстав для обмеження.

Рада Церков також пропонує розширений виклад статті 35 Конституції України, яка гарантує свободу світогляду та віросповідання.

Відповідно до міжнародних стандартів у цій сфері, передбачається, що здійснення цього права може бути обмежене законом лише «за умови необхідності таких обмежень у демократичному суспільстві».

«Держава визнає рівноправність усіх Церков і релігійних організацій, які діють на законних підставах», – йдеться у поправках Всеукраїнської Ради Церков. При цьому «відокремлення Церков і релігійних організацій від держави жодним чином не означає обмеження

або заборону їхньої участі в суспільному житті».

Передбачається також, що Церкви і релігійні організації в Україні незалежні від держави, не підпорядковуються державі та, водночас, не втручаються у державні справи і діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, а держава не втручається у діяльність Церков і релігійних організацій.

До того ж Рада Церков пропонує визначити в Конституції України, що «взаємовідносини між державою та Церквами й релігійними організаціями

базуються на засадах партнерства та спільної діяльності на благо людини».

Відповідно до цього підходу органи державної влади і місцевого самоврядування «сприяють суспільно-корисній діяльності Церков і релігійних організацій».

Нагадаємо, що в березні 2015 року Президент України створив Конституційну Комісію та поклав на неї завдання забезпечення широкого громадського та професійного обговорення пропозицій щодо проведення конституційної реформи в Україні.

ІРС.

Авторитет «на всі сто»

«А я не маю ніяких авторитетів у своєму житті», – зізналася старшокласниця під час виховної години. І ще декілька учнів повторили ті ж самі слова... Випускний клас. За три тижні до випуску.

«Я ні в що не вірю». «Я довіряю лише собі». Можливо, ми не часто чуємо подібні зізнання. Але, спостерігаючи за життям підлітків, приглядаючись до їхніх уявлень і переконань, можемо дійти висновку, що позиція «сам собі пан» все більше стає базовою для сучасної молоді.

Учителі і батьки скаржаться на байдужість молоді до їхніх настанов... А молоді і справді не хоче нікого слухати. Завоювати довіру у молодого серця важко, а от розчарувати його – досить легко.

Читаючи Біблію, ми зустрічаємо величезну кількість слів про непохитність, чистоту та безумовну авторитетність Божого Слова. Не теорії, не ідеї, а живого Слова, яке **«сталось тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди...»** (Ів. 1:14). Ісус Христос – саме Той, Хто гідний нашої цілковитої довіри. Саме такий авторитет потрібен молоді. Ось добра звістка для розчарованої і розгубленої душі! Яким же чином ми можемо донести цю звістку до молодих людей?

Результати анкетування серед старшокласників показали, що більшість з них відомо, що Ісус Христос є Спасителем людей, але що це означає, не знають. Теоретично Він для них Спаситель, а практично – Той, Хто допомагає, коли важко.

Тому перед нами непросте завдання: показати Ісуса Христа не просто як історичну Особу, а як Бога у людському тілі, Який прийшов на землю з важливою місією. Діти потребують ясного і зрозумілого пояснення цієї інформації. Адже їхній розум вже наповнений викривленими уявленнями, сформованими під впливом побаченого і почутого навколо... Варто лише згадати чималу кількість фільмів, в яких образ Христа подається у жахливому віддаленні від істини, записаної в Євангеліях.

Не треба далеко йти. У школі діти часто можуть почути цікаву і повчальну інформацію про деякі епізоди з життя Христа і навіть про Нагорну проповідь і про те, що Його вчення дійсно варте уваги. Неабияке значення надається святам та пов'язаним з ними звичаями, обрядами. Але Сам Христос залишається «поза кадром», як один із тих видатних людей, які покидають нас назавжди, хоч і залишають після себе неабиякі досягнення.

Не дивно, що у молоді сприйняття Христа та Його справи спасіння занадто спрощене, «панібратське» або містично-відчужене. Зрештою, байдуже.

Ось так, на жаль, можна провести дитину біля Істини, близько, поруч. І

вона проміне її, не здогадуючись, що це і є відповідь на всі її запитання.

«Це ж написано, щоб ви повірили, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його!» (Ів. 20:31).

Бог послав Ісуса у світ не для того, щоб Він став ідеальним Учителем, Другом для самотніх та Чудотворцем для любителів видовищ. А щоб Він став відповіддю на найбільшу потребу кожного з нас – потребу у примиренні з Богом. Єдиною відповіддю і єдиним шансом, тому що: **«...під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали»** (Дії 4:12).

У 16-му розділі Євангелія від Матвія записана розмова Спасителя з учнями, в якій Він прямо запитує їх: **«А ви за кого вважаєте Мене?»**. Це запитання повинно бути звернене сьогодні до кожного, хто чує Боже Слово. Відповідь на нього має вирішальне значення для людини.

Категоричність заяв Ісуса виключає будь-які припущення щодо Його меншовартості:

«Оце діло Боже, – щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6:29).

«Я – світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12).

«Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

«Лікаря не потребують здорові, а слабкі. Не прийшов Я, щоб праведних кликати до покаяття, а грішних» (Лк. 5:6).

«Син Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Мт. 18:11).

Чарльз Сперджен, видатний проповідник XIX століття, переконував: «Ми не повинні заспокоюватися, доки діти не дізнаються і не повірять, що це заради них була принесена Жертва. Розуміння цього – ключ до всього духовного виховання. Нехай діти дізнаються про хрест. Не ухиляйтеся від цього важливого завдання. Не вводьте дитину в оману відносно її доброї сутності, яка нібито потребує розвитку. Поясніть їй, що вона повинна пережити друге народження, вквітати не її гріховність. Будьте уважні і чесні з нею. Не приховуйте від грішника істини, нехай він знає причину своєї загибелі, інакше у нього не виникне бажання шукати виходу».

Зустріч з Христом насправді вражає діє на людину. Змінюються світогляд, поведінка, стосунки з оточуючими. Замість ненависті з'являється любов. Замість жорстокості – милосердя. Чим пояснити таку зміну? Лише тим, що Ісус Христос – реальна, жива Особистість, Вічний Бог, спроможний витягти Своє зіпсуте творіння з будь-якої трясовини. Приймаючи Христа як свого Спасителя, молоді люди можуть довірити Йому свою долю як Авторитету «на всі сто».

Якби Ісуса Христа сьогодні попросили розповісти щось про Себе, що б Він розповів? На чому Він робив би акцент? До чого закликав би слухачів?

Може, Він говорив би про те, які чудеса здійснив? Або про те, що немає у світі вчителя мудрішого і кращого, ніж Він? А може, Він із захопленням продемонстрував би багато різних ікон, або пояснив, як правильно святкувати Великдень?..

Думаю, нічого з переліченого Він би не зробив. А простягнув би до нас Свої руки, щоб ми побачили рани від цвяхів...

Ольга НОВИКОВА.

Вчителька християнської етики.

м. Сарни.

Свідчення про існування Бога

Якось один атеїст сказав, що Бога нема. Почув це віруючий і здивувався: «Як це — Бога нема? Я лише сьогодні вранці розмовляв з Ним».

Справді, для віруючих людей Бог — реальність, і вони мають безпосереднє спілкування з Ним. Тому вони переконані, що Бог існує і Він реальний.

Більше того, вони не тільки спілкуються з Богом, Бог особливим способом впливає на їх життя. Зруйновані сім'ї відновлюються, люди звільняються від алкогольної, наркотичної та іншого роду залежності. Змінюються їх характер, їхні взаємини. Перетворюється і їхній внутрішній світ, людина знаходить заспокоєння в душі, її життя стає по-справжньому щасливим.

Звичайно, ці свідчення не є об'єктивним доказом існування Бога, це суб'єктивний досвід віруючих людей. Але це досвід мільйонів людей у всьому світі, і цей досвід доступний будь-якій людині, яка по-справжньому хоче пізнати Бога.

Джош Макдауелл, почесний доктор

просто тесля» він розповідає про те, як його погляди і його життя докорінним чином змінилися.

Усе почалося з того, що Джош познайомився з кількома віруючими людьми. Спостерігаючи за ними, він помітив, що в житті цих людей є щось особливе, вони не такі, як всі. Ці люди, здавалося, мали в собі якусь особливу впевненість і спокій, вони виглядали щасливими за будь-яких обставин. Але найдивнішим було те, що все це вони пояснювали присутністю в їх житті Ісуса Христа.

Для Джоша таке пояснення здавалось дурістю. Він не розумів, як такі освічені та інтелегентні люди могли вірити в таку нісенітницю. Нарешті Джош вирішив серйозно вивчати докази за й проти існування Бога для того, щоб аргументовано показати своїм новим знайомим безглуздість їх переконань. Однак дослідження цього питання привело його до зовсім протилежного результату.

Джош ясно зрозумів, що Бог справді існує, і в цьому не могло бути сумніву. Перед ним тепер стояв вибір, що з цим робити, як йому тепер ставитися до Бога? З одного боку, йому хотілося відкинути цю думку і продовжувати жити так, як раніше. Але він був розсудливою людиною і розумів, що не може просто сам себе обманювати, роблячи вигляд, що нічого не змінилось.

Після багатьох днів внутрішньої боротьби Джош нарешті здався і довірив своє життя Ісусу Христу. Далі у своїй книзі він описує, як протягом наступного року Бог поступово почав змінювати його життя. Джош відчув внутрішній мир і радість, його характер і вчинки змінилися. Якщо раніше він легко втрачав самовладання,

то тепер почав зауважувати, що може зберігати спокій навіть у вкрай напруженій ситуації.

Але найбільшим свідченням Божого впливу на його життя стало те, що Джош зміг простити своєму батькові, якого раніше ненавидів. Його батько був страшним алкоголіком, завдав багато страждань своїм дітям і довів дружину до смерті. Але Бог навчив Джоша по-справжньому любити людей і прощати їм. І одного разу він зміг подивитися своєму батькові в очі і щиро сказати йому: «Тату, я тебе люблю».

Ці слова настільки вразили батька-алкоголіка, що через деякий час він прийшов і сказав: «Я хочу спробувати. Хочу, щоб Бог також змінив моє життя, як Він змінив твоє».

Зазвичай зміни в житті людини — це не одномоментний процес, але, за словами Джоша, його батько змінився відразу, у нього на очах. Після того, як він вручив своє життя Ісусу Христу, він більше жодного разу не випив.

Таких історій безліч. І всі вони свідчать не тільки про реальність існування Бога, а й про те, що Бог чудовим чином впливає на людське життя.

юридичних наук, раніше був переконаним атеїстом. Але у своїй книзі «Не

вірю»

ВІРЮЮ

«Я бачив велику скорботу»

Кен Пітерс

Кен Пітерс – знаний у християнському світі Божий пророк. Багато його пророцтв виконалися з винятковою точністю. Недавно він розповів про два сні, які бачив 20 років тому і в яких йому було відкрито про світові події останніх часів.

Відкриття Кена Пітерса про близьке майбутнє людства пропонуємо увазі наших читачів.

Дитинство Кена

Я народився і виховувався римо-католиком. Мої батьки мали португальське та ірландське коріння, тому за ними тягнувся довгий родовід римо-католиків.

Ще маленьким хлопчиком я почав бачити видіння, хоча до пуття і не знав, що це таке. Уперше це сталося під час традиційної церковної церемонії під назвою «Хресна дорога». Вона складалася з десяти станцій за статутом Католицької Церкви, під час яких читали молитву на вервиці (розарій).

Моє перше видіння – коли під час Хресної дороги зображення на стіні раптом ожили, і я побачив Ісуса в терновому вінку, довгі шипи встромилися в Його голову. Не такі, якими я їх уявляв раніше, а набагато довші, деякі навіть стирчали з Його скронь, усе Його обличчя було залито кров'ю і настільки побите, що важко було Його впізнати.

Багато з того, що я дізнався за роки слідування за Господом із чітких вказівок Писання про Його життя, я бачив у видіннях до того, як прочитав Біблію. Я бачив рвані рани на Його спині. І це були не просто смуги від ударів, як я зазвичай уявляв, але глибокі рвані рани, в яких навіть видно було Його м'язові тканини. Для маленької дитини це занадто жахлива картина.

Я бачив, як Його розпинали. Бачив, як собаки справляли нужду на хрест, як люди плювали на Ісуса, глузували з Нього. Дуже-дуже жорстока сцена для очей дитини.

Видіння супроводжували мене до сьомого класу, і це призвело, врешті-решт, до тиску з боку однокласників і проблем із друзями через те, що я багато плакав, відчувуючи присутність Господа, хоча поняття не мав, що це таке. Моя сім'я вважала мене якимось гобліньським підкидьком. І тому я благав Бога припинити це, бо дуже втомився так жити. Ніякого благословення це мені не приносило.

І це припинилося. А незабаром після цього я перетворився на бунтаря. До того був дуже чуйною, слухняною дитиною, добре вчився, але як тільки попросив припинити це, моє життя виразно стало тяжіти до неправильного шляху.

Сон про останній час

Якось у серпні 1980 року я, як зазвичай, ліг спати. Зазначу, що коли я побачив перший сон, я не був християнином, не був спасений, з Біблії не знав майже нічого, крім кількох уривків, які ми іноді читали по неділях в церкві, і ще Євангелія від Івана, яке прочитав в школі. І тому не знав, що відбувалося в тому місці, в якому я опинився у сні, і це не на жарт стривожило мене. Бог дивний і непередбачуваний, і якимось невідомим чином Він вирішив відкрити щось тому, хто взагалі нічого не знав.

Отож я ліг спати, ніч була одна з тих, коли можна було відчувати, як засинаєш, коли вже поплив і знаєш, що ось-ось заснеш. І як тільки я заснув, почався цей сон. Почався з дуже гучного звуку. Найбільше він нагадував гудок автомобіля 70-х років. Тоді вони були жахливо гучними. Гудок, який я чув, був дуже пронизливим і довгим.

До речі, події, якими я з вами ділюся, здебільшого розгорталися хронологічно, але в деяких місцях я не можу вказати часовий проміжок, бо був наче втиснутий в різні ситуації, не відчувуючи, куди рухається час. Деякі події були надзвичайно панорамні, як широкі величезні картини перед моїми очима.

Воскресіння померлих у Господі святих

Після того гудка я побачив землю з небес. Бачив земну кулю, бачив безліч кладовищ і могиликів на ній. Потім опинився дуже близько до багатьох

могил, і те, що побачив, виглядало дуже дивно.

Земля відкривалася, і з могил виходили люди. Звичайно, як католик, я безліч разів молився, що вірю у воскресіння мертвих, але в цей момент я і не думав, що бачу реальний доказ цієї події.

Нині я знаю, що бачив тоді. Я бачив воскресіння мертвих, і з могил виходили люди. Виходили дуже дивно. З однієї могили з-під надгробка виходила з земної грізної людини, а з сусідньої могили не виходив ніхто. Схоже, це відбувалося не випадково, а за якимось певним порядком. Люди ніби виштовхувалися з землі. І таке відбувалося по всій земній кулі. Не в якійсь одній місцевості, але всюди.

У зовнішності цих людей було багато дивного і вражаючого. Одяга їхня нагадувала довгу мантию і сяяла. Та й люди, які виходили з могил опівдні, сяяли яскравіше за сонце. Не знаю, як підібрати слова, щоб описати сяючу яскравість цих людей.

Чоловіки навіть у цьому вбранні здавалися дуже мужніми. У подібну мантию я був одягнений на випускному в день закінчення навчання, і вона надавала чоловікам дещо жіночного вигляду. Але ті чоловіки мали дуже мужній вигляд, а жінки при воскресінні виглядали дуже жіночними.

Важко це пояснити, але літні люди хоч і виглядали, як зрілі, але старими не були. Ті, що позбулися волосся, знову мали волосся. Я бачив безліч воскреслих молодих, і хоч вони виглядали дуже молодими, але в них відчувалася зрілість.

Ще раз нагадаю, що моя сім'я практикувала консервативний католицизм, і я ніколи не чув про доктрини християн-протестантів, ніколи не був у протестантській церкві, ніхто мені особисто не свідчив про Ісуса Христа і про Божий план спасіння. Я навіть ніколи не читав Книгу Об'явлення і, поклавши руку на серце, можу зізнатися, що моє життя аж досі було б набагато легшим, якби не цей сон. Я хотів би просто робити, що робив, жити, як жив. Я думав, що все добре, поки ці події не почали збуватися.

Але повернімося до мого сну. Раптом ті люди, які вийшли з могил, зникли. Куди вони поділися, не знаю. Вони просто зникли. Єдине, що я можу сказати, – я не бачив нікого на землі, хто б змінився. У Біблії сказано, що мертві у Христі воскреснуть першими, а живі перемиряться. У той момент, коли ці люди вийшли з могил, мені не було показано нікого зміненого або забраного з землі на зустріч з Господом на хмарах. Знову ж таки, про підхоплення я ніколи не чув, як католик, друге пришестя Христа навіть не було догматом нашої церкви, у нас не було вірування в буквально друге пришестя Ісуса Христа. І тому для мене це все було чуже.

Хаос

Як тільки ці люди зникли або кудись поділися, на землю обрушилася масова істерія. Людей, здавалося, охопив тотальний відчай, почалася паніка, всюди зчинялися стовпотворіння, масовий хаос, всюди творилося беззаконня і панував страх. І я міг бачити, що це зачепило не якусь одну націю, це було глобальною подією.

Я бачив цей сон, але водночас в розумі дуже не хотів бути частиною цього сну. Проте вибору в мене не було, а сон, до речі, тривав всю ніч з перервою о третій годині ночі, і я не мав влади припинити його.

Нині я навчився контролювати свої сні, і скажу вам, як я це роблю. Коли я лягаю спати, я говорю, що диявол не підкине мені ніяких кошмарів, це не пройде, ніхто не буде ганятися за мною з рушницею і намагатися вбити мене. Але на той сон я вплинути не міг. Хотів, але не міг.

Нелегко було отримати все це, нелегко було зберігати його в таємниці певний час. Багато разів мене запитували, чому я не розповідав про це, але я твердо переконаний, що якби розповів

про свій сон раніше, коли отримав його, ніхто би мені не повірив. Я не був тоді спасений, не був вартий довіри, не мав характеру Христа і сам не міг до пуття все зрозуміти, а тому не був готовий до випробувань, які неодмінно слідують за відкриттями, про що навчає святий апостол Павло.

Відключення всіх засобів зв'язку

Коли масова паніка і відчай почали охоплювати суспільство, сталася дуже незвичайна подія. Телебачення, телефони, радіо і ще один незвичайний засіб зв'язку (я бачив у багатьох будинках всюди по США білі ящики, схожі на телевізори; я бачив їх в кожному будинку у США, у них був великий екран і виглядало на те, що через ті ящики передається телебачення; нині розумію, що бачив персональні комп'ютери) – усі ці засоби зв'язку були відключені десь тижнів на два.

Під час цієї істерії багато людей запитували, що відбувається і що робити. І таке діялося по всій земній кулі. Усі люди перебували в цілковитому розпачі і безнадії, це було написано у них на обличчях. Куди б я не пішов, скрізь була безнадія. Здавалося, нікому життя не приносить задоволення. Я був у громадських місцях, де люди позбулися житла, були нещасні і жили впроголодь, але це не було масовим явищем по всьому світу. Телебачення не транслювалося. І люди запитували мене, що могло бути причиною цього.

У зв'язку з тими подіями, які я побачив, я хотів би запропонувати вам витяг з однієї статті, надрукованої в 1991 році в газеті «Санта Барбара Ньюз-Пресс», Каліфорнія. У ній повідомляється наступне: «Один висотний ядерний вибух з боку екстремістської держави здатний атакувати континентальну територію США електромагнітними випромінюваннями і привести в непридатність цивільну та військову електроніку починаючи від лампочок і до комп'ютерів. Такий вибух може вивільнити електромагнітні імпульси, здатні стерти комп'ютерні дані в банках і на фондових біржах, викликати зупинку автомобілів і вантажівок і відключити електрику в 48 штатах. (Це викликало мій особливий інтерес, оскільки я вже давно про-рокував, що Аляску не заторгнуть суди, які прийдуть на 48 штатів). Такий імпульс може тривати всього частку секунди. Наші цивільні телефони, електрика, засоби зв'язку і заводи електроніки безпорадні перед нашими ворогами, озброєними ядерною зброєю, – заявив Лоуелл Вуд, фізик лабораторії Лоренс Лівермор, Каліфорнія. – Навіть середньої потужності одна-єдина атака на США здатна цілком спустошити нас як сучасну постіндустріальну націю».

Отже, відключення всіх приладів стривожило всі народи. І тривало це тижнів зо два. Можете собі уявити на хвилину, що всі ваші засоби зв'язку (телефони, комп'ютери, телевізори і радіо) відключилися на два тижні. Яка б паніка здійнялася! Супермаркети не працюють, не можна дістати бензин, не можна вести торгові операції... Просто дивно, наскільки глибоко це може вплинути на наше звичне життя. Отож усе суспільство занурилося в стан беззаконня і страху.

Поява антихриста

Через два тижні телебачення і радіо знову працювали, але характер трансляцій кардинально змінився. Усі канали почали бомбардувати світ по-

відомленнями про новий уряд і нового лідера.

Цей лідер вирізнявся своїм красномовством і харизмою. Він викликав довіру і обіцяв вирішення всіх поточних проблем. Був надзвичайно переконливим, здатним вирішити практично всі проблеми. У комунікабельності йому не було рівних.

Він пояснив, що зникнення людей – це результат Божого суду над ними. Це збентежило мене під час сну. Я не розумів, яка була його позиція. І це можна пояснити, адже я не був тоді народженим згори християнином. І коли уві сні слухав цю людину, то вона почала переконувати мене.

Не знаю, чи бачили ви старі фільми, в яких Адольф Гітлер виступав перед народними масами. Він володів якоюсь демонічною харизмою, яка буквально вабила до нього натовпи людей. Але порівняно з тим, що бачив я, Гітлер був ніщо. Гітлеру вдалося згуртувати навколо себе одну націю, а тому лідеру – увесь світ. Його виступи показували на широких екранах, встановлених у всіх людних місцях.

Повернімося на хвилину у 80-ті роки ХХ століття. Хто знав тоді про широкоекранне телебачення? Тільки подекуди були телевізори-проектори з трьома кольорами, що проєктують зображення. Не було і цілодобових новин.

Я бачив, як скрізь, де збирався народ, широкі телеекрани зомбували їх виступами лідера. (Нині ви можете бачити такі екрани у ресторанах, в аеропортах – скрізь, де збираються люди).

Усі промови нового лідера оберталися навколо нових часів, що настали для людства, нових директив миру на всій планеті. Він говорив про новий порядок і необхідність відмовитися від теперішнього громадянства заради громадянства світового.

Я був вихований свідомим американцем, і почуте не вкладалося у мене в голову. Я люблю свою країну. І тому те, що пережив у сні, вразило мене до самої основи. Та попри це почуте й далі вабило мене, тому що звучало надзвичайно заманливо. «Мир у всьому світі» – це звучить прекрасно. Поки не дізнаєшся, якою ціною цей мир досягнуто.

Послухайте, не може бути ніякого миру у всьому світі, поки Князь миру не встановить Свій престол на цій землі. Ніхто не здатний принести мир на землю, окрім Ісуса Христа.

Я весь час чув про «новий порядок», «світовий порядок» і «нові часи». І в приголомшливих масштабах люди ловилися на план, запропонований цією людиною по радіо і ТБ. Ніякого опору. Ніхто не повставав проти цього, ніхто нічого не говорив публічно. Може, радіо і ТБ контролювалися, щоб ніхто не зміг виступити з протестами.

До речі, у США зараз справи йдуть саме так. Ви не можете потрапити на головні радіо- і телеканали і висловити свою думку. Вам не дадуть це зробити.

Побачене викликало в мене глибоку депресію. Я почав задаватися питанням: невже це і є кінець світу? Я був просто в розпачі. А я маю звичку, потрапивши в скрутні обставини, іти на прогулянку і думати над своїми проблемами. І ось уві сні я пішов прогулятися, сподіваючись знайти відповіді на питання, що виникли.

Нагадаю, що вся планета була охоплена хаосом. Мені вдалося побачити різні регіони і різні континенти, і скрізь люди переживали одне і те ж. Ненавесть весь світ став єдиною нацією третього світу, що відстала в часі і в єдиному емоційному пориві сприймала події, що коїлися на землі...

Далі буде.

«Пийте та не впивайтесь», чи просто гріх?

Апостол Павло в Посланні до Коринтської церкви пише: «Хіба ви не знаєте, що неприродне не впадає в Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки – Царства Божого не впадають вони!» (1 Кор. 6:10).

Хто ж такі п'яниці? У розумінні багатьох людей п'яниця – це алкоголік, тобто людина, залежна від алкоголю. Але чи так це?

У журналі «Твоє здоров'я» №5 за 1989 рік є наукова стаття двох вчених: М. Цетліна та Л. Порохової стосовно пияцтва та алкоголізму. Можливо, хтось скаже, що спиратись на статті вчених радянської доби тепер не зовсім доречно, але я з цим не погоджуюся. Після розвалу Радянського Союзу багато радянських вчених та просто науковців емігрували до США та Європи, де з успіхом продовжували застосовувати свої знання та досвід.

П'яниця чи алкоголік?

Пропоную витяг з цього дослідження: «Немає ніякої гарантії, що сьогоднішній п'яниця завтра не стане алкоголіком, а чітку грань між пияцтвом і алкоголізмом провести дуже важко: п'яниця – потенційний алкоголік. Але алкоголізм характеризується напівнепритомною, напівінстинктивною, часто непереборною, всепоглинаючою, все затьмарюючою тягою, потягом, шаленою пристрастю до спиртного. Особливо в істинно моторошні, що межують з божевільям, періоди зриву і запою, які властиві лише алкоголіку, але не п'янці. Вид хмільної отрути йому абсолютної байдужий. Він п'є все підряд: одеколон, політурний лак, зубний еліксир, туалетну воду, рідину для миття скла ... Цей сумний перелік можна продовжувати довго.

Нічого подібного не відчуває п'яниця. Його психіка у відносному порядку. Він цілком усвідомлює, що таке добре і що – погане. І ніколи не стане пропонувати новий бюстгальтер дружини (вибачте за такий конкретний приклад), як це завжди зможе зробити алкоголік, в обмін на пляшку поганенького яблучного. Як правило, п'яниця не п'є всіляких сурогатів, не знайомий з жахливими галюцинаціями і катастрофічними зривами і запоями. Словом, п'яниця завжди в змозі утриматися від спиртного і зупинитися на якийсь час від вживання алкоголю. Це, зауважте, головне, що відрізняє його від алкоголіка. Більше того, п'яниця ніколи не допускає думки, що може стати алкоголіком (особливо це стосується юнаків та дівчат) і тому дуже часто опиняється в хитросплетеній сітці великого ошукавця. Цікаво зауважити, що зазвичай п'яниця (який, розумію, не вважає себе п'янцем) з презирством поглядає на свого неохайного побратима-алкоголіка. Тут, між іншим, спостерігається таке ж, як і в злочинному світі, стійке явище, де злочинець вищого рангу з неприхованою відразою ставиться до молодшого по злочинному «табелю про ранги» колеги, хоча останній низько плазує перед своїм обожнюваним босом... Випадкове пияцтво поволі розвивається в картину звичного пияцтва з усіма відповідними наслідками

у формі хронічного алкоголізму»...

Існують проблеми, які більшою чи меншою мірою зачіпають різні прошарки суспільства, і одним з таких проблемних питань є проблема пияцтва. З нею зіткнулась і тоталітарна радянська система, яка дбала про «моральний вигляд трудівника соціалізму». Проте її методи боротьби з пияцтвом були мало або зовсім не ефективними. Тому що радянська система хотіла перебороти це зло, сама перебуваючи в злі. Система, побудована на повному запереченні Бога, не могла мати Божого благословення, тому, відповідно, й успіху в цій та інших справах.

Перемагає змій?

Хоча треба визнати, що алкоголь, все-таки, так нахабно та завзято не рекламувався. Перебуваючи у Львові на Різдво, я побачив на залізничному вокзалі рекламу: «Зустрічай свята з «Львівським» із намальованим українським різдвяним пейзажем. І це в культурному центрі Галичини!

Та й раніше алкоголь не продавався будь-де, будь-коли й будь-кому. Про те, що тепер діється, навіть не хочеться говорити. Ясно, що багато залежить від влади, але як можна боротись з тим, за що борються? Не секрет, що акцизний збір, вартість якого закладена в ціну алкогольних напоїв, становить значну частину надходжень до державного бюджету.

Згадаймо слова з пісні до одного з радянських фільмів: «І в боротьбі з зеленим змеем перемагає змій!»... Раджу також читачам подивитись фільми «Технологія спивання» і «Технологія спивання-2» – ви побачите багато цікавого на цю тему, а також почуєте безліч моторошної статистики про алкоголь та пияцтво. (Наберіть в Гуглі «Технологія спивання» і «Технологія спивання-2»).

Не буду втомлювати читача цифрами, наведу тільки деякі дані з Вікіпедії: «Відповідно до загальноприйнятих міжнародних норм, вимираючою вважається нація, яка вживає понад 8 л чистого спирту на душу населення на рік. Рівень споживання алкоголю в Україні – 12 літрів на рік. Щороку в Україні гинуть від алкоголю та наркотиків майже 380 тис. осіб. Алкоголь є причиною передчасної смерті майже 30% українських чоловіків. На думку вітчизняних медиків, наразі в Україні нараховується 700 тисяч лише офіційно зареєстрованих алкоголіків».

Думаю, що ці цифри ще дуже занижені. І проблема пияцтва та алкоголізму – національна проблема. Хтось із моїх знайомих порівнює пияцтво з ядерною війною, а я ж порівнюю алкоголь і його споживання з газовою зброєю, якою фашисти в концентраційних таборах знищували людей. Той самий ефект – тихо та спокійно ведеться отруєння українського суспільства, особливо молодих людей.

Треба бити на сполох і боротися з цим явищем, але як із цим злом боротися? Вірю, що цю статтю прочитають багато людей, розумію біль і сльози матерів, дружин, сестер, дітей. І впевнений, що перемогти це лихо можна на рівні окремо взятої людини і її усвідомлення суті проблеми. Перемогти цю проблему людина може тільки довірившись їй Ісусу Христу.

У грудні 1909 року Лев Толстой писав з Ясної Поляни: «Чим більше я бачу зло, що походить від пияцтва (а бачу я це зло в страхотливіх розмірах), і чим частіше мені доводиться гово-

рити про це зло з тими, хто страждає від нього, тим більше переконаюся, що порятунок від нього переважно, якщо не виключно, в усвідомленні людей згубності – не для тіла, а для душі – цього гріха. Позбудеться його людина не тоді, коли буде позбавлена можливості пити, а тоді, коли не стане пити, хоча перед нею буде стояти вино, і вона чути його запах, і їй варто лише простягнути руку. А це буде тільки тоді, коли людина буде вважати благо духовне вищим за благо тілесне...»

Переможеш, лише коли захочеш

Пияцтво – це гріх, і поки людина не усвідомить, доти проблема не буде вирішена. Про цю проблему я дізнався не з газетних статей, телебачення чи інтернету, а пережив її на собі. Починалось все невинно: дні народження, релігійні свята, як тут без вина чи міцніших напоїв, а пиво – «та це ж взагалі чоловічий напій, воно, кажуть, навіть корисне», як без нього при перегляді футболу чи на дозвіллі.

На такі гачки я потихеньку-потихеньку почав залазити, аж поки остаточно не завис. З часом став просто залежним від алкоголю, і то дуже серйозно – без нього не міг обходитися, вживав вже стабільно і в великих кількостях.

Я розумів, що алкоголь руйнує мене, моє здоров'я, психіку, мою сім'ю, але нічого з собою зробити не міг. І якби не Божя милість, то цієї статті просто не було б...

Одного разу вночі я мало не помер, врятувало те, що був при розумі і пам'яті, і коли паралізувало все моє тіло, почав волати до Бога як вмів... Просив прощення в Бога і просив дати шанс на життя, адже ж є дружина, двоє дітей... Через кілька хвилин все пройшло, відпустило! Господь відмінив смертний вирок. Слава Богу за це! А потім Господь дивним чином, через віруючу людину, направив мене до пастора церкви християн віри євангельської брата Павла.

Уперше в житті все, що наболіло в душі, я виклав служителю Божому. До цього я брав участь в церковних сповідях перед священиками, але вони носили поверхневий, обрядовий характер. Тут було по-іншому: брат Павло, вислухавши мене, сказав, що особисто не може мені допомогти, але є Той, Хто може мені допомогти, – Ісус Христос! Ми стали на коліна, помолилися, і Господь звільнив мене від алкогольної, а разом з тим і від тютюнової залежності (стаж активного куріння в мене був 25 років). Слава Богу!

Я став читати Біблію і зрозумів, що пияцтво – це гріх. Покаявся, присвя-

тив своє життя Богові, Господь змінив мене від багатьох недуг, спричинених залежностями, а простіше кажучи, гріхами. З Богом я став щасливою радісною людиною, якій хочеться жити, а не перебувати в депресіях чи в якійсь тимчасовій алкогольній ейфорії, що веде до пекла.

Але все-таки, аналізуючи те, що було зі мною, можу зробити висновок, що Господь звільнив мене від всього цього після того, як я визнав, що це гріх і від нього треба позбавитись... Без цього кроку не було б звільнення.

У мене є знайомий. Він торгує на ринку. Я бачу, що він у такій самій проблемі, в якій я був кілька років тому. Я свідчив йому, як мене Господь спас і помилював, переконував, що йому треба повернутися до Бога, інакше – смерть, цитував з Біблії, що п'яниця Царства Божого не впадає. Проте йому, поки що, як я зрозумів, цього не потрібно, його влаштовує такий стан справ. Він так і сказав: «У мене все добре, все нормально», хоча насправді це далеко не так. Ворог нашіптує йому і іншим призвичаєним до алкоголю людям: «Ти собі трохи можеш попийти, тільки не впивайся...» До речі, в нашому місті багато шахтарів-пенсіонерів, які поступово продають свою душу ворогу людських душ, «п'ючи та не впиваючись...»

Тактика великого обманщика з цього питання в ці останні часи дуже тонка. Люди, обдурені ворогом, запевняють, що ніби в Біблії дозволено трохи пити. Так ворог душ людських вирвав з контексту слова з Еф. 5:18 і перекрутив їх, щоб погубити якомога ширше коло людей.

Ще один приклад. Якось я зустрів свого однокласника, з яким не бачились дуже давно, він – у «свідках». Ми дуже тепло поговорили, я розповів про себе, про свій шлях до Бога, він – коротко про своє життя. Каменем спотикання в нашій розмові стала позиція щодо алкоголю. Виявляється, він дозволяє собі трохи «хильнути», не вважаючи це за гріх. Мовляв, Ісус вживав вино, то й нам можна, а ще згадав історію про те, як Ісус перетворив воду на вино...

Це ще одна нав'язана людям неправдива доктрина. Я наполегливо рекомендую читачам, які дійсно хочуть розставити всі крапки над «і» в цьому питанні, прочитати книгу американського вченого, богослова Самюеля Баккіоки «Вино в Біблії».

А поки що коротко кілька тез з цієї книги. По-перше, у Біблії під словом «вино» мається на увазі або вино як переброджений виноградний сік, або виноградний сік, або просто виноград. Ісус на весіллі в Кані Галілейській перетворив воду саме на виноградний сік. Він поблагословив людей на цьому

весіллі вином – неперебродженим виноградним соком. Чому? Тому, що Ісус, Який так сильно любить людину, але не любить її гріх, не міг спровокувати алкогольне сп'яніння весільних гостей, яке привело б їх до гріха. Ось слова нашого Господа в Книзі Приповістей: «В кого «ой», в кого «ай», в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? У тих, хто запізнюється над вином, у тих, хто приходить поспробувати вина змішаного. Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келіху й рівенько летить, – кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка, пантруватимуть очі твої на чужі жінки, і серце твоє говоритиме дурощі... І ти будеш, як той, хто лежить у середині моря, й як той, хто лежить на щогловім верху. І скажеш: «Побили мене, та мені не боліло, мене штурхали, я ж не почув, коли я прокинувся, шукатиму далі того ж...» (Пр. 23:29-35). Тут йдеться про переброджене, алкогольне вино, і в цьому місці Писання пояснюється, що алкогольне вино – це прокляття для людини.

І це зводить нанівець погляд на те, що Ісус нібито підтримував помірковане вживання вина. Біблія – це найпоширеніша у світі Книга, вона не несе суперечностей. Проте люди не раз задаються цілком знайти в Біблії якісь недоліки, вишукують в ній суперечності.

Як ти вважаєш, дорогий читачу, чи можливо, щоб Бог в одному місці Свого Слова дозволяв, а в іншому місці – застерігав від вживання одного і того ж продукту? Тому там, де йдеться про прокляття алкоголю, мова про переброджене вино, а там, де про благословення, – мова про непереброджений виноградний сік.

Пізніше ми листувалися з цим знайомим в «Однокласниках» з цього питання. І все це я сказав йому. Він нічого не відписав, у нього не було що сказати. І Бог дав мені, таким чином, зрозуміти одну річ.

Грішна людина буде вибирати чи підтримувати ту конфесію чи релігію, яка дозволяє певні «вольності» – у тому числі і в питанні вживання спиртного. Людині не хочеться змінювати, не хочеться покидати гріх – такого собі маленького ідола чи божка.

Зрозумій, дорогий читачу, це все не відіграло б якоїсь ролі, якби стосувалося лише земного життя і здоров'я, але милячи і віруючи так, людина перекреслює своє майбутнє, вічне життя з Богом...

Цілком можливо, що незабаром диявол видасть рекламу пива на вірець: «Дивись футбол з «Львівським футбольним» чи з «Львівським спортивним»... І це не смішно!

Тому звертаюся до людей, які вже в проблемі, до їх близьких та рідних. Дізнайтеся, де знаходиться найближча євангельська церква в вашому регіоні. Зверніться туди за молитовною допомогою. Це не буде вам нічого коштувати, за це не потрібно платити. За вас чи за ваших рідних та близьких будуть молитися безплатно.

Звертаюся до алкозалежних – знайте, що ви залежні, що в вас проблема, а потім віддайте цю проблему Ісусу Христу! Це буде непросто, тому що вам протистоятимуть душі злоби піднебесної, які не хочуть, щоб людина вийшла «з-під їх юрисдикції», але це потрібно зробити. Виберіть майбутнє з Богом, а не вічні муки в пеклі. І нехай вас у цьому рішенні благословить Господь!

Б. В.

Ми хотіли би знати всю дорогу, але спрямовує кроки Господь

Денис ПОДОРОЖНИЙ

Напевне, кожен з нас опинявся в ситуації, коли важко прийняти рішення, коли не знаєш, як будуть розвиватися події. Невизначеність, безвихідність чи кричуща у свідомості думка: «Це неможливо!» часом намагаються загнати нас в глухий кут, зламати волю і змусити опустити руки.

І як жити далі, куди йти, що робити? Коли незрозуміло, що відбувається, коли туманні перспективи і складно визначити, якою дорогою рухатися.

Відсутність чіткого уявлення про те, що попереду, лякає не менше, ніж похмура картина майбутнього. Люди не знають, як вирішувати їх проблеми. Коли закінчиться криза, війна чи епідемія. Що буде через 10 чи 20 років? Ще гірше, коли раптово завершується один період нашого життя, починається зовсім інший, а наші знання і досвід виявляються непридатними в нових умовах.

У такому стані здається, що нема можливості йти вперед. Але це не так! Зовсім не обов'язково стояти на місці, навіть якщо ми не знаємо всієї дороги! Писання говорять: «Від Господа — кроки людини, а людина — як вона зрозуміє дорогу свою?» (Прп. 20:24).

Ми хочемо знати дорогу. Але спрямовує кроки Господь. То чи не краще замість того, щоб боятися, філософствувати, мріяти, роздумувати або переживати за всю дорогу, яка ще не чітка, сфокусуватися на питанні, який наступний крок треба зробити?

Більше того, я переконаний, що Господь навмисне не відкриває всі деталі майбутнього, щоб ми не лякалися, не гордилися, а надихає зосередитися на якомусь одному, але необхідному кроці.

Якби Мойсей заздалегідь знав, що після виходу з Єгипту зіткнеться з бунтом народу (що вимагав то м'яса, то води або бажав єгипетських огірків

і динь, нарікав і блудив) і що потім доведеться ходити пустинею 40 років, а в результаті так і не ввійти самому в Ханаан, то, можливо, відваги в Мойсея поменшало б.

Але він знав тільки те, що треба було робити «зараз». Одного разу потрібно було йти на гору. В інший час — в Єгипет. Потім — стати перед фараоном і вимагати відпустити Божий народ. Потім було багато інших, не менш важливих кроків.

Оглядаючись, я іноді думаю: якби я знав, через що доведеться пройти, чи погодився би я? Скоріше за все, ні. Напевне, я б злякався і відмовився, якби знав, що доведеться пережити гоніння і кризи, побувати в аварійній посадці літака і в автомобільних аваріях, перенести інсульт і боротися за життя дружини, стикатися з несправедливістю і проходити через ситуації, де я безсилий що-небудь зробити...

Можливо, відмовився б... Якби Бог показав мені не мету, а перешкоди. Причому всі зразу, в одну мить.

Але причина, чому знаходилися сили і віра залишатися «в строю», — у тому, що не треба було думати про всі можливі труднощі життя і служіння. Щоразу важливо було звершити тільки один крок.

Цей принцип ви можете часто бачити в Біблії. Одного разу Господь звелів Іллі викрити царя Ахава і сказати, що три роки не буде дощу. Потім, коли по-

чалася посуха, пророкові самому треба було вижити. Бог передбачив і це. Через три роки чоловіку Божому довелося протистояти пророкам Ваала. Потім — молитва і чудо дощу. Втеча від Єзавелі...

Апостоли спочатку розсадили людей по 50 і по 100. Потім вирішували питання, як нагодувати людей. Роздавали їжу. Опісля одержали завдання від Христа зібрати залишки...

Пилип почув від Господа повеління піти на дорогу, котра була пустою. Здавалося б, абсурдне повеління, але він пішов. Незабаром апостол побачив повіз. «Підійди та й пристань до цього повозу», — сказав йому Бог. Зав'язалася розмова з вельможею про Писання. Закінчилася історія спасінням царського чиновника...

Чи знав Ілля наперед все до подробиць? Чи розуміли апостоли стратегію Христа? Чи був Пилип готовий до такого повороту подій?

У всіх випадках відповідь, скоріше, ні. А якщо так, тоді допустимо, що в житті багато крутих поворотів, злетів, спотикань, перемог і поразок. Глухий кут може виявитися люком, варто лише подивитися не вправо-вліво, а вгору — до Господа! А Він знає всю дорогу. Бог підказує і допомагає сфокусуватися лише на одному кроці, який слід зробити вже зараз.

Подумайте, що це може бути. Яке діло можна зробити? Куди піти? Кому зателефонувати? Що написати чи прочитати? Що можна вирішити? З ким зустрітись? А можливо, просто помолитися і заспокоїтися?

Головне, щоб крок був мудрим і правильним. Необхідна віра і правильний напрямок. Навіть якщо не все ясно, а зрозуміло лише, що необхідно зробити насамперед — робіть хоч би це!

Тоді в результаті чергового кроку відкриється нова перспектива і з'явиться можливість зробити наступний крок. І впевненіше звучатимуть в наших устах слова псаломця: «Зміцняй стопи мої на дорогах Твоїх, щоб кроки мої не хиталися!» (Пс. 17:5).

Отож надійтеся на Господа, перебувайте в молитві і робіть кроки віри. Нехай Бог виконає Своєю благою волю і прославиться у вашому житті!

Чому католики розпинають себе у Страсну п'ятницю?

Щороку починаючи з 1985-го філіппінський тесля Рубен Енаже добровільно дозволяє людям, одягненим у форми римських солдатів, прибивати його до дерев'яного хреста на вершині пагорба на очах у тисяч людей.

Рубен вирішив розпинати себе після того, як абсолютно несподівано живив після падіння на будівництві. Розп'яття він вважає своєю вдячністю Богові за уникнення від наслідків падіння.

У Страсну п'ятницю розпинають не лише Рубена. Багато інших приєдналися до нього, сподіваючись, що розп'яття зміцнить їхню віру або допоможе позбутися того чи іншого гріха.

Багатьом це містичне дійство допомагає, за їх словами, наблизитися Христу. «Мені було боляче, але я відчував легкість. Я не можу це пояснити. Я б сказав, що моя віра дуже сильна», — пояснив один з розпінаних.

«Я почав робити це, коли захворіла моя мати, у неї були проблеми з нирками. Я дав Богу обітницю і молився про її зцілення», — каже 25-річний електрик Марвін Тао, якого розпинають вже дев'ятий рік.

Розп'яття — не єдиний кривавий обряд у Страсну п'ятницю на Філіппінах. Багато чоловіків беруть участь в виснажливому самобичуванні. Вони ріжуть себе лезами по спині, а потім їх б'ють батогами до тих пір, поки вони не звалляться з ніг. А потім їх починають бити палицями.

Такі дії вважаються частиною покаяння за свої гріхи і відплати Богу за добро, наприклад, зцілення.

Незважаючи на те, що добровільне розп'яття — досить свіжий феномен, його коріння сягає в обряд самобичування, якому вже багато століть. Християни вірять, що завдяки цій практиці вони зможуть позбутися гріхів.

Ці дивні ритуали беруть початок з неправильного богослов'я і нерозуміння Святого Письма. Один з ключових текстів записаний в Посланні до колосян: «Тепер я радію в стражданнях своїх за вас і доповнюю недостачу скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно — Церква» (Кол. 1:24).

Ключові вірші можна знайти і в Римлян 8:13, Колосян 3:5 і Галатів 5:24. У Католицькій Церкві це вважають «умертвінням плоті» на додаток до самобичування і добровільного розп'яття. Обітниця безшлюбності також випливає з цієї доктрини.

Сумний результат цього — це самоспричинений біль і страждання в спробі позбутися гріха. І це марне страждання, тому що воно не очищає від гріха.

Ми іноді винні в тому самому, в омані шукаючи страждань.

- Ми можемо помилково відчувати провини і необхідність страждати.
- Ми можемо справедливо відчувати провини і намагатися покарати себе, щоб загладити свій гріх.
- Ми можемо шукати переслідувань для перевірки віри на міцність.
- Ми можемо сумирити про свої страждання привселюдно: «Моліться за мене, тому що я так завантажений служінням, змучений через проблеми зі здоров'ям, труднощі в сім'ї...»

То в чому ж недостача Христових страждань? Будемо гранично чесними: Христового страждання було більш ніж достатньо для прощення і спасіння всіх віруючих.

«І кожен священик щоденно стоїть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів. А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правді засів» (Євр 10:11-12).

«А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю! А де їхнє відпущення, там нема вже жертвоприношення за гріхи» (Євр. 10:17-18).

Якщо Христового страждання було достатньо для того, щоб спасти грішну людину, чого ж, все-таки, не вистачає?

Апостол Павло використовує вираз «доповнюю недостачу» не для того, щоб сказати, що страждань Христа недостатньо для нашого спасіння. Його страждання не були частиною страждань Христа. Страждання Павла за колосян не давало прощення гріхів, проте воно послужило їм, підбадьорило і спрямувало до Христа.

Ми покликані до страждань. Але не для того, щоб очиститися від гріха, а у відповідь на благодать, проявлену до нас. Ми не можемо завдавати собі тілесних ушкоджень для того, щоб показати Богу та іншим, наскільки ми духовні. Ми не покликані шукати переслідувань або страждань. Ми покликані страждати за справу Євангелія Христа.

Рівень страждань не однаковий для всіх християн, але кожен християнин повинен бути однаково готовий їх прийняти!

Чудо біля Овечої брами

Новий Заповіт дозволяє нам зануритися в гущу релігійного життя юдеїв першого століття. Епіцентром цього життя, звичайно, був Єрусалимський храм. Але про храм в Новому Заповіті говориться не так багато. Зате перед нами постають яскраві картини повсякденної позахрамової релігійності, які показують, що становило суть віри простого народу.

Характерний епізод можна ви-явити в Євангелії від Івана: «А в Єрусалимі, біля брами Овечої, є купальня, Віфесда по-єврейському зветься, що мала п'ять ганків. У ній лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. Бо Ангел Господній часами спускався до купальні і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу. А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим. Як Ісус його вгледів, що лежить, та, відаючи, що багато він часу слабує, говорить до нього: «Хочеш бути здоровим?». Відповів йому хворий: «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то переду мною вже інший улазить». Говорить до нього Ісус: «Уставай, візьми ложе своє — та й ходи!». І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє — та й ходив...» (Ів. 5:2-9).

Коли євангелісти розповідають про чуда, звершені Ісусом, важливо звернути увагу не тільки на саме чудо, а й на контекст події. Інакше ми ризикуємо упустити смисл того, що сталося. У наведеному епізоді деталі вельми важливі.

Поки в дію не втручається Ісус, усе виглядає дуже дивно. В четвертому вірші читаємо, що ангел час від часу «порушував воду», і вона ставала цілющою. Далі виникає ажіотаж, і все залежало від спроби того, хто страждав. Чудесна подія супроводжувалася, як ми здогадуємось, зовсім не чудесними емоціями тих, що збиралися.

Тут багато незрозумілого. Навіщо анголу надіватися в басейн? Чому зцілення залежало від спритності хворого? Адже, виходить, що чим серйозніше було захворювання, тим менше у хворої людини залишалося шансів пробитися до води.

До речі, ранні манускрипти Євангелія від Івана не містять фрази про сходження ангела. Швидше за все, її додали переписувачі пізніше через бажання пояснити, що ж відбувалося біля Овечої брами.

Звичайно, не маючи вирішувати, коли і як являтися ангелам. Але ангели завжди являлися конкретним людям з особливим дорученням. Тут же допомога була безадресною і безособовою. Цей «ангол» був цілком байдужий до тих, хто очікував його появи.

Швидше за все, перед нами не реальний звіт про ангельські візити, а відображення народних вірувань. Простий люд справді вважав, що хвилювання води пов'язане з надприродним втручанням. Невідомо, чи поділяли ці вірування фарисеї. На відміну від саддукеїв, вони не заперечували існування ангелів і цілком допускали можливість чудесних подій. Однак вони не сприймали народну захопленість і наївність.

Зате забобони, що оточували купальню у Ві-

фесді, цілком відповідали народним уявленням про чудо. З епохи в епоху, від культури в культуру можна спостерігати подібні ритуали. Завжди необхідно кудись увійти, зійти, влізти, до чогось доторкнутися, потертися, щоб долучитися до Бога і здобути благословення. Завжди необхідно пробратися в особливе місце, де відбувається роздача надприродного.

Біля купальні збиралися ті, кого життя викинуло на узбіччя, — «багато слабих, сліпих, кривих, сухих». Що думали про Бога ці люди? Яке місце Він займав у їх світогляді?

Схоже, Бог був віддалений від них непрохідною товщиною тайні. Зрідка на землю опускалися Його посланці, щоб роздати дари і милості. Це був образ земного царя і той ірраціональної бюрократії, яка просякає будь-яке царство. «Ангел» був байдужий до людської штовханини біля купальні, байдужими були один до одного й товариші по нещастю — ті, хто шукав зцілення.

Немічний, про якого читаємо в Євангелії від Івана, — яскравий приклад того, що релігія проявляла себе тут в перекоханій, позбавленій милосердя формі. Цей чоловік був недужим вже 38 років. День у день, рік у рік лежав він біля купальні. Однак не було нікого, хто би йому допоміг.

Жахлива самотність посеред натовпу. В усіх своїх турботах, біди й потреби. Так і загинув би непомітно, якби на нього не звернув увагу Христос.

Коли Христос відвідав Віфесду, не було ніякого порушення води, Він прийшов без всяких спецефектів. Але на фоні «ангельських» візитів ще контрастніше проявилася суть Його служіння. Ісус вмів розрізняти в натовпі обличчя людей, Йому була важлива конкретна особа в її потребі і бідах.

Принцип «сотні овець» був задіяний і тут. Ісус знайшов того, хто не мав ніяких шансів пробитися до водойми. Але Господь завжди починав не з того кінця черги, отож останні ставали першими.

Можливо, ніхто в натовпі і не помітив цього чуда (інакше навколо Христа почалося би повторювання). Увага людей була прикута до води купальні. Вони не помічали розслабленого, що лежав біля купальні роками, не помітили вони й Господа, що навідав його.

Андрій СУХОВСЬКИЙ.

